

ЗЕМЛЕДЕЛСКА

ЗАЩИТА

В. „Земледѣлска Защита“ излиза веднѣжъ въ седмицата.

Цѣната на вѣстника е за година 6 лева въ прѣдплата. На ученици се отстъпва за 5 лева. За странство се прибавятъ само пощенскитѣ разноски.

Всѣчко което се отнася до вѣстника се испраша до администрацията въ гр. Плѣвенъ.

За частни обявления се плаща по 2 1/2 ст. на дума въ послѣдната страница, а на първа по 5 ст. Обявления отъ сѣдебнитѣ пристави се помѣстватъ по особено споразумѣние

Неплатени писма не се приематъ и необнародвани рѣкописи не се връщатъ, освѣнъ ако сѣ придружени съ пощенска марка.

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИЙ ЗЕМЛЕДЕЛСКИ СЪЮЗЪ.

Нашата интелигенция.

Истинския водителъ и вдѣхновителъ на всѣки народъ трѣбва да бѣже неговата интелигенция.

Като носителка на идеалитѣ и съкровениитѣ стрѣмежи на своя народъ, тя трѣбва да се отличава съ висша културностъ и идеиностъ и съ своя чистъ разумъ и дълбоко съзнание трѣбва да насочва народа къмъ истината и къмъ общия напредѣкъ.

Интелигенцията първа чувствува нуждитѣ, страданията и радоститѣ на своя народъ и съ единъ редѣкъ героизмъ първа се хвърля въ бурнитѣ вълни на борбата съ неговитѣ врагове и отъ тамъ се явя или сияюща и щастлива, — тогава тя е побѣдителка, или — смазана и убита, — защото тогава е побѣдена. Тя е щастлива и радостна, когато е щастливъ народа, а е нещастна — когато и народа е нещастенъ.

Глухото незадоволство, което едвамъ се забѣлѣзва въ народа, веднага се възприема отъ интелигенцията и става на вулканъ. Идеитѣ се раждатъ въ народа, но тамъ тѣ сѣ смѣтатъ и неопредѣлени, даже и самия народъ не ги вижда и разбира, ако не е интелигенцията, която да ги изтрѣгне отъ тамъ, да имъ даде форма и животъ, да ги одухотвори и популяризира. Съ една рѣчь, интелигенцията възприема и култивира идеитѣ, а заедно съ това — явя се и тѣхенъ носителъ и борецъ.

Тѣзи е почетната и велика задача на интелигенцията въ историята на народитѣ. Безъ да огиваме много на далечъ, нека си припомнимъ гигантската борба на германската младежъ въ началото на настоящия вѣкъ, оная борба, идеитѣ на която се схванаха едвамъ въ края на XIX вѣкъ. Нека си припомнимъ, или по-добре — нека се възрѣмъ въ оная на гледъ тиха, но въ сжщностъ велика и грандиозна културна дѣятелностъ на съврѣмнената и измрялата вече руска младежъ; нека се възрѣмъ и въ съврѣмненна Франция, която винаги се явя отгласъ на новитѣ културни вѣяния, да се възрѣмъ въ оная клокочущъ вулканъ, нареченъ „Драйфусовски въпросъ“ и ще видимъ, какво прави и какво може да направи интелигенцията тамъ въ борба противъ вѣковнитѣ врагове на своя народъ.

И имали по-славна задача отъ тѣзи? каква по-голяма услуга за

народа има отъ тая — да служишъ до самоотричане на народнитѣ интереси и на народното благосъстояние? И тая интелигенция, която така разбира своето призвание, която слива своя животъ съ живота на народа, която страда и се радва заедно съ него, която изнася на своитѣ плѣщи величествената борба и побѣда надъ вразитѣ на народа, — тая интелигенция е достойна за своето призвание и нейната бурна, но свѣтла дѣятелностъ ще служи за примѣръ на грядущитѣ поколения.

Народъ, който има такава интелигенция, който е измѣкналъ изъ нѣдрата си такива синове, — такъвъ народъ нѣма защо да се плаше отъ бждащето, защото той има най-здравата опора тогава, оная опора, която не се разбива нито отъ пушкитѣ, нито отъ топоветѣ, — това е мислящата, идеината частъ отъ народа — това е истинския крѣпитель на свободата, и вѣчния и непримиримъ врагъ на реакцията и мракобѣсието.

Съ такива чувства се изпълва душата ни, когато се обърнемъ къмъ старитѣ и изживѣли монархии и республики, а когато се обърнемъ къмъ насъ — душата ни се изпълва съ негодование, а лицето ни — съ позоръ. Но не, това е свѣтотатство отъ наша страна! — Ако дрѣбнавото и печално настояще ни навѣва само тъга и безсилно негодование, нашето минало е достатъчно свѣтло, за да ни утѣши поне за минута. Нашето минало има достойни образи, прѣдъ които ний трѣбва да се прѣклонимъ. До като днесъ ний сме се удавили въ море отъ пороци, до като днесъ ний сѣм чужди на едни истински обществени и човѣшки идеали, — нашитѣ прѣдци живѣха и умираха само съ идеали; живота имъ бѣше чистъ като утрѣнната зора; устата имъ не произнасяха никакво проклетие противъ Бога и противъ хората, защото считаха виновници само сбе си и защото бѣха дотолкова велики, че не виждаха злото и въ другитѣ хора. И съ единъ редѣкъ героизмъ, присжщъ на по-висши сжщества, хвърляха се срѣдъ кървавитѣ вълни на борбата и тамъ търсеха своето спасение, или — своята героическа смъртъ.

Да, ний има съ какво да се гордѣмъ въ миналото. Миналото крѣпи въ своитѣ нѣдра безкористни и величествени образи, които сѣж покрити съ една вълшебна и

таинствена обвивка, далечъ, много далечъ отъ насъ и отъ нашата жалка дѣйствителностъ. Но и ний напусто се взираме въ миналото, въ което искаме да отгатнемъ тайнитѣ проблеми на настоящето, защото никога не сме разбирали нито смисъла на идеитѣ въ миналото, нито грубата материалностъ и жалка посредственостъ на още по-жалкото настояще.

Да, ужасно е нашето настояще. Малко живѣхме, но много изживѣхме. Нашия народъ, вдѣхновяванъ отъ чудни блѣнове въ началото на своята свобода, днесъ горчиво окайва своето положение, защото. защото е оставенъ позорно отъ своята интелигенция! Богатата държавна трапеза изтрѣгна почти всички по-способни елементи отъ народа и ги хвърли въ обятията на бюрократията, а народа остана самъ да се разправя съ своитѣ тежки неволи.

Но имаме ли ний днесъ интелигенция въ насъ? — Истинска интелигенция нѣмаме. Собствено, „интелигенствующи“ имаме, защото малко ли сѣж ония, които и днесъ се впиватъ въ народното тѣло, като го и лѣжатъ и грабятъ и крадатъ хайдушки, по срѣдъ бѣлъ день, като продължаватъ още да се наричатъ „благодѣтели“ на народа? — Малцина ли сѣж ония фарисей, които похабятъ нашия народъ съ медовититѣ си, но отровни рѣчи; които го цѣлуватъ въ уста, но вмѣсто цѣлувка, тѣ му напасатъ отрова: както Юда на Христа? И когато народа се свѣсти и посочи съ прѣстъ на лѣжкитѣ, тогава тѣ считатъ народа „неблагодаренъ“ и въ сърдцата си кроятъ още по-грозни проклетия и замисли.

А ето коя е нашата интелигенция: едни се тихо потайватъ, безъ да ги интересува дори и цѣля свѣтъ, като издигатъ величествени палати и трупатъ капитали върху капитали, — тя е най-бездушната интелигенция, способна на всички мерзости. Други, които всичко и на всѣкъждѣ критикуватъ и не харесватъ, но които нищо не вършатъ и съ нищо не могатъ да помогнатъ. Трети, които освѣнтъ подлости и лицемерие, нищо друго не признаватъ въ свѣтътъ. Четвърти, които постоянно се щуратъ насамъ натакъ, работятъ и иматъ желание да работятъ, но въ резултатъ — като се прѣмѣри тѣхната дѣятелностъ и ползата която сѣж принели,

сбора е равенъ малко нѣщо на повече отъ нула.

Съ една рѣчь, ако земемъ само по-идеината интелигенция, ще видимъ, че и тя почти викакъ не оправдава своето високо положение въ народа, а това е, защото тя нѣма изработено направление, идеитѣ не сѣж дълбоко проникнали въ нейната душа, защото изобщо тя не е идейна и защото много слабо познава народа си и неговия животъ. Въ нейно оправдание можемъ да кажемъ само едно, че изобщо нашия животъ е материаленъ и дрѣбенъ и че държавната трапеза дѣйствително е примамлива, много богата и много сладка, а народната — много бѣдна, а често — дори и съвсѣмъ праздна.

Такава е нашата интелигенция. Ако изъ гробоветѣ си днесъ възкрѣснѣха нашитѣ свѣтли герой и видѣха ужасното положение, въ което се намира нашето отечество; ако видѣха плодетѣ отъ кървавата и гигантска тѣхна борба, по-скоро би прѣдпочели пакъ хладния и тъменъ гробъ, нежели позора на своя народъ.

За щастие, позора ще падне само върху интелигенцията, а не и върху народа, защото народа е чистъ, непокаренъ и достатъчно силенъ, за да понесе самъ на своитѣ плѣщи грозното и ужасно положение, създадено и крѣпено отъ недостойнитѣ и проклѣти неговии чада!

Насжщия хлѣбъ.

Отъ прѣди хляди години главната храна на човѣка е била „хлѣба“. Въ какво количество трѣбва сега да бѣже „нашия насжщень хлѣбъ“, щото да задоволи стомаха и да подържа душевнитѣ ни сили въ отъпаденъ въ каквато бѣ било потребно за едно правилно физиологическо дѣйствие на организма ни? Да, този въпросъ се задава твърдѣ леко, обаче мжченъ е отговора, тѣй като той е свързанъ съ много и равни обстоятелства.

Да вземеме най-напрѣдъ климата. Колкото въ извѣстна страна е по студено, толкова човѣкъ трѣбва повече да се топли и понеже организма на човѣка прѣдставлява отъ себе си една печка, която подържа една постоянна животворна топлина въ тѣлото му, то той трѣбва да се храни. Ето защо Арабитѣ, които живѣятъ въ тропическитѣ страни имъ е достатъчно да подържатъ тѣлесната си топлина само като изѣдѣтъ нѣколко плода отъ палми, когато на Вокимоситѣ е потребно за сжщата цѣль или съ други думи казано, за да живѣятъ трѣбва да употребяватъ за храна голямо количество животинска мазнина. Независимо отъ тѣзи крайности общо правило може да се извлѣче, че южнитѣ народи употребяватъ много по малко хлѣбъ отъ колкото сѣвернитѣ: Италианцитѣ и Испанцитѣ по малко отъ колко-

то Норвежците. Тази противоположност въ количеството на храната се увеличава от северните народи, затова, защото те работат за „наскъпния си“ сравнително много повече от колкото техните братя на юг.

По нататък количеството на храната, потребна за един човек зависи твърде много от възрастта на народонаселението въ известна страна. Ино е че народът като французите които имат малко деца ще употребяват за поддръжане на животът си много повече храна от колкото народът, който има много деца.

Ако разгледаме думата „хлеб“ въ тесна смисъл на думата, а именно онази част от храната на човека, която се приготвя от зърната на житните растения, тогава излиза на яве най-важния въпрос: каква част от другите видове храна взема участие при поддръжката на телото ни? Имаме днешен пример, че Ескимосите и съседните им сродствени народи не употребяват *хлеб*, както го разбираме въ тесна смисъл на думата, което обстоятелство не ги лишава да живеят като хора въ студентите страни! Примитивните ловджийски и рибарски племена живеят още днес само съ месо на ловът си. Черните пастори въ Африка, както и жълтите Номади въ централна Азия живеят още днес съ млеко развъдено съ частити на мляко диворастващи растения. Хлеб е замбияем, нито което ясно се забелязва. Богатите народи като Англия, Франция, а още повече Австралия, които има изобилно количество животинска храна — месо, вследствие от което употребяват хлеб от житни растения въ по малко количество, от колкото бедните земеделски народи на пр. русите и индийците.

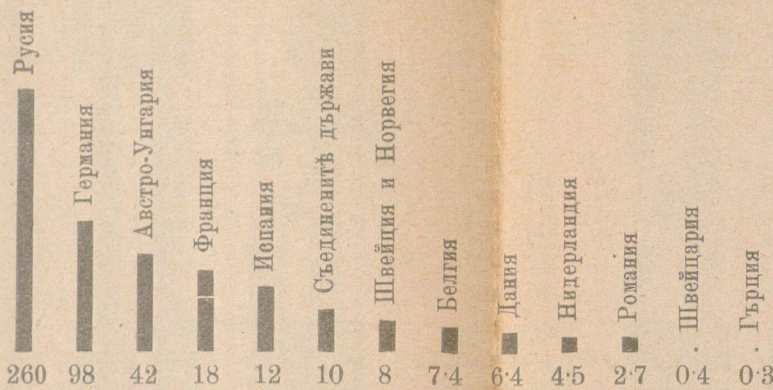
Человеческите раси имат тоже влияние върху количеството на употребения хлеб. На телото не само, че трябва да се даде съ храната толкова сила, колкото губи чрез дишането и изразходването въ вид на работна сила, а трябва количеството на храната да произведе въ стомаха и *наситие*, а това става само по обичая на нацията и според расата. За да се насити Японец той употребява известно количество ориз, който произвежда въ телото му толкова топлина, колкото обикновената храна на един Европейец, обаче храната на последния не е достатъчна за Японца, защото той съ нея няма да се насити — тя е малко по количество. Естествено е, че червата на Японца стоят на близо до отъзи на тръвожител, ето защо и те съ една пета част по дълги отколкото на Европейца.

Въ последно време, количеството на „наскъпния хлеб“ се определя не от нуждата, а от възможността да се удовлетвори. Това значи, че един народ може още да живее, макар че дневната му храна порция е по малка отколкото е потребна за да произведе нужната сила въ неговия организъм. Такава народ гледи постепенно, той въхне, старее без време и от дългите индивидууми умира сравнително много рано, а расата се измива. От подобен нежелателен физиологически процес виждаме днес пръв очити си че страда нещастния Руски народ, когато тъкмо въ противоположност се забелязва въ Западна Европа, вследствие добрата храна, че расата се подобрява.

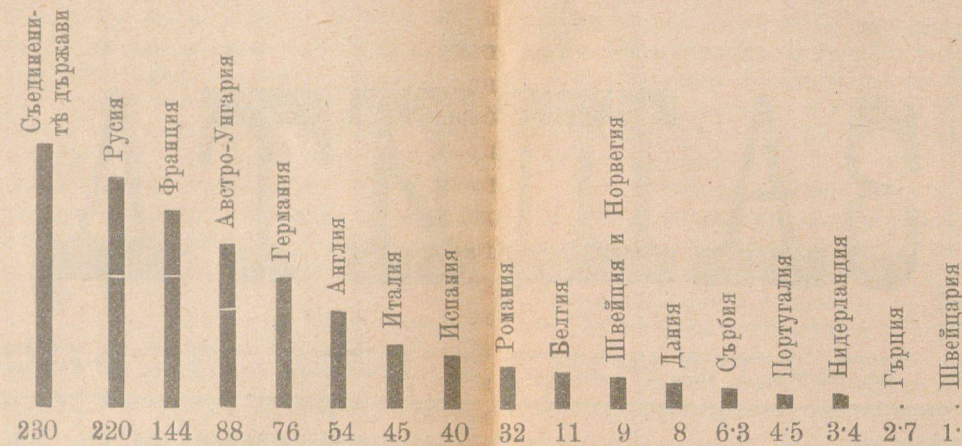
За да ни бъде по ясен цѣлия въпрос нека направим едно статистическо сравнение между „наскъпния хлеб“ при различните народи. Не трябва обаче да забравяме, че не всички зърнени и съестни храни, които се произвеждат и отъзи които се вкарват въ Европа от странство, се употребяват направо за примата цѣль — храна за човека, а голѣма част остава за сѣме, а от друга страна, споредъ културното състояние на народа приготвяватъ разни други продукти съ по концентрирана хранителност и стойност, като: бира, спирт или за уговяване на добитѣ. За цивилизования свѣтъ, взето изобщо, може да се извади общо заключение, че грижата за набавяние „наскъпния хлеб“ прѣзъ 19 векъ е порастнала значително от колкото обикновената на цивилизована маса народъ.

На една глава от жителитѣ на Европа се пада срѣдно, че употребява за храна годишно прѣзъ годинитѣ 1831—1840 год. 900 фунта (450) кгр. ржжъ, 5 фунта захаръ и 2 фунта кафе и чай, когато прѣзъ периода 1874—1884 год. се пада на глава 1240 фунта ржжъ, 22 фунта захаръ и 4 1/2 фунта кафе и чай. Срѣдното количество на употребеното мѣсо остава неизменно, ако би че сѣтката на Malhall е вѣрна, обаче тя е съмнителна.

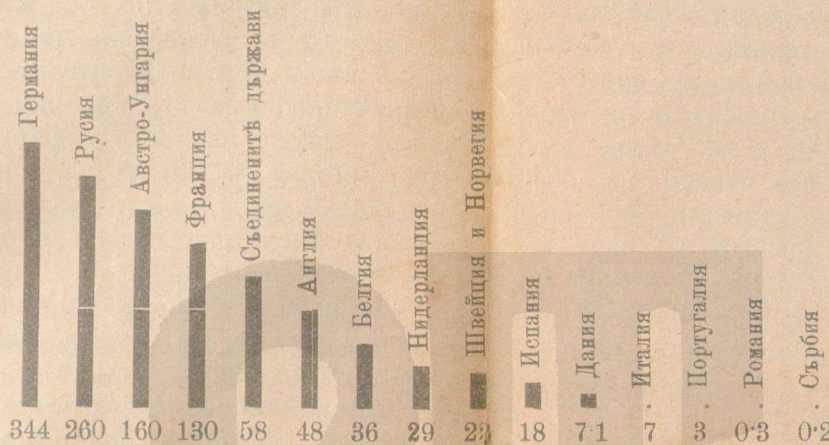
Въ Германия употребението на мѣсо то се е значително повишило, отколкото Malhall прѣдполага. Заедно съ това се е повишила значително и цѣната на добитѣ, обаче не само за това, че употребението на мѣсо е голѣмо, защото се колѣтъ много младѣ добитѣ.

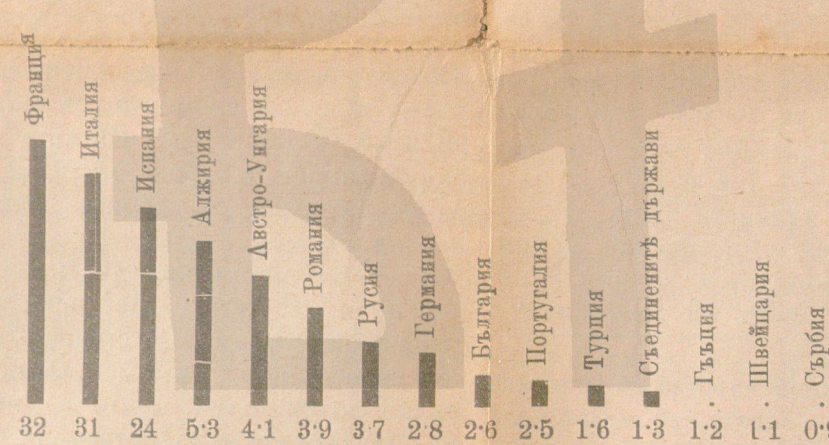
Количество ржжъ въ милиони хектолитри произвеждатъ народитѣ въ свѣтътъ.

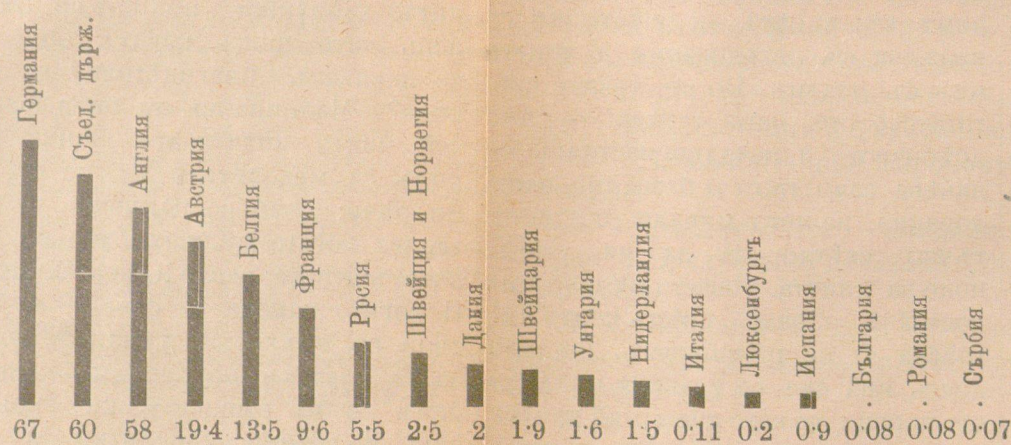
Количество пшеница и ячменъ въ милиони хектолитри произвеждатъ народитѣ въ свѣтътъ.

Количество картофи въ милиони хектолитри произвеждатъ поединитѣ държави.

Количество вино въ мил. хектолитри произвеждатъ по единич. държави.

Количество бира въ милиони хектолитри се произвежда въ свѣтътъ.

Въ продължение на 10 години (1831 до 1840) сравняващитѣ горѣ народи съ броятъ 251 милиона жители и до 1888 год. съ станали 404 милиона или едно увеличение отъ 60%, когато прѣзъ сѣция периодъ производството на зърненитѣ храни се е увеличило отъ 101 милиона тона (1 тонъ равно 1000 кгр.) на 241 милиона или съ други думи повишило се е съ 129%. До 1896 год. производството на зърненитѣ храни се е повишило благодарение подобрението на почвениятъ условия съ още 18%.

Въ 1896 год. общо произведената храна отъ културнитѣ земеделски страни е тѣжала 370 милиона тона, отъ която не по малко отъ 333 милиона съ зърнени храни и картофи, обаче употребено е много повече, тъй като храни идящи отъ Индия и Чили не сѣ вземени въ сравняващата тукъ статистика.

Да видиме сега какъ стоѣтъ отдѣлитѣ нации по производството на наскъпния

хлебъ? Следъ подобенъ въпросъ веднага минава човѣку прѣзъ главата въроятната истина, че Съединенитѣ държави отъ Америка произвеждатъ една четвъртина отъ храната, която произвеждатъ културнитѣ държави въ Европа, независимо отъ това, че населението имъ е съ 1/5 по малочисленно. Отъ 229,000,000 тона житна храна се пада на Съединенитѣ държави 74,000,000; отъ 15,200,000 тона мѣсо — 4,500,000 тона. Това надмощие въ производството на толкова зърнени храни въ Съединенитѣ държави се обяснява съ производството тамъ на голѣмо количество кукурузъ. Отъ 880,000,000 хектолитра, прѣзъ 1898 година на Янкитѣ се падатъ 643 милиона.

Въ Европа кукуруза служи твърде въ ограничено количество за храна на добитѣ, а за производство на спиртъ, та ето защо ако говоримъ по нататъкъ за зърнени храни, като такива трябва да се разбиратъ: пшеница, ржжъ, ячменъ и овесъ. По произ-

хождението на зърненитѣ храни по количество може да се каже, че Русия взема първо мѣсто отъ експортитѣ държави, които прѣдставляватъ на всѣхсвѣтския пазаръ пшеница и хлебъ на човѣчеството. Въ случая по производството на пшеница Съединенитѣ държави заематъ първо мѣсто съ нѣщо отъ 200 милиона хектолитра, когато Русия произвежда само 130 милиона. Приблизително толкова жѣне и французския селянинъ, така щото тѣзи три страни само произвеждатъ почти половината отъ цѣлото производство на пшеница въ свѣтътъ, която взалиа близо на 930 милиона хектолитра. Цифритѣ дадени за Франция сѣ несъмнено високи.

Прѣзъ 18 столѣтие 67 на столѣтъ отъ населението се е хранило съ ржженъ и овесенъ хлебъ, когато 1888 год. това число е паднало на 14%. Пшеничния хлебъ си пробива пътъ и между Германското население, обаче ржжения хлебъ съставлява още главното хранително срдѣство на населението. Още въ по голѣмъ размахъ се употребява ржжения хлебъ въ Русия, въ който много често примѣсватъ ячменъ и овесъ. Всемен изобщо ржжения хлебъ се употребява по-малко, нѣщо повече, отъ колкото пшеничния.

Овеса е както и кукуруза. Той се употребява въ малки държави за храна на хората, а повече за кърмене на добитѣ. Като какво значение има овеса за кърма на добитѣ може да се познае отъ това, че се произвежда въ 920 милиона хектолитри или съ 10 милиона по малко отъ пшеницата. Отъ това количество само Русия произвежда 251 милионъ хектолитра, Съединенитѣ държави 236 милиона, така щото тѣзи двѣ земеделски страни произвеждатъ половината отъ това житно растение, а подиръ тяхъ иде Германия съ 113 м. хектолитри, Франция съ 80, Англия 61 милиона. Скандинавски благодарение на дългата зима и късото лѣто което иматъ, произвежда отъ този продуктъ много повече отъ колкото пшеница, ржжъ изобщо взето.

Житната на ячменъ въ свѣтътъ взалиа на 520 мил. хектолитра, отъ което количество се употребява по голѣмата частъ за произвеждане на бира. Въ последно време прѣзъ гърлото на жиднитѣ минава единъ четвъртъ милиарда хектолитра бира, за да угаси жаждата имъ. Камбинусъ е прѣсметналъ, че по земното кълбо се обработватъ 12 милиона хектара съ ячменъ. Първо мѣсто въ това отношение взема Русия, сѣтне нѣщо отъ 15 милиона хектара, а подиръ това иде бирената страна Германия, Съединенитѣ държави, Англия, Испания и т. н. Ако Германия не намираще въ Австро-Унгария достатъчно количество облагороденъ пивоварски ячменъ, тя нѣма да прѣдставлява отъ себе си ови океански колосъ по производството на бира както днесъ. Ето още единъ случай, гдѣто Германия взема върхъ по производство надъ другитѣ държави. Тя не произвежда въ голѣмо количество зърнени храни, но за това пъкъ произвежда картофи въ твърде голѣмо количество. Свѣтовото производство на картофитѣ взалиа на 1150 милиона хектолитри, когато само Германия произвежда приблизително една трета, а именно 344 милиона хектолитра, подиръ нея по производство иде Русия съ 260 милиона. Голѣма частъ отъ картофитѣ се употребяватъ като храна отъ беднитѣ фамилии, обаче по голѣмата частъ служи за произвеждане на спиртъ. Германия произвежда 6,000,000 хектолитра разкото отъ картофи. Прѣдставете си какво количество картофи се употребява за тази цѣль, когато се знае, че 100 кгр. картофи даватъ 30 литри ракия!

Нашия прѣгледъ нѣма да бъде пълненъ, ако не вземемъ въ съображение производството на зърненитѣ храни въ тропическитѣ страни. Думата ни е за ориза — главната храна на индийцитѣ, които произвеждатъ само половината отъ цѣлото количество, а именно 3 милиона тона.

Не по малко отъ 12 милиона тона зърнената храна се прѣвозва ежегодно отъ ови държави, гдѣто има излишѣкъ, за да се допѣли нуждата на отъзи, които иматъ такава храна въ дефицитъ. Когато се направятъ подробно сравнение въ липсата и излишѣка на хлебъ, тогава може да се опредѣли количеството на „наскъпния хлебъ“ потребенъ за отгѣлитѣ нации.

Прочутия английски статистикъ Millъ за да приведе всичкитѣ хранителни врѣстности къмъ една единица, си служи съ единъ оригиналенъ метода на сравнение. Той приведа всичкитѣ хранителни материй къмъ единъ „генераленъ показателъ“ — ржжата споредъ хранителната стойностъ на материята и отъ неява хранитѣ така: 3 тона картофи той счита равно на 1 тонъ ржжъ; 1 тонъ мѣсо равно на 8 тона ржжъ. По сѣция начинъ сравнява маслото, сиренето, яйцата, захарта и т. н. По този начинъ смѣтнато дохожда на 1 глава и разни народи годишно „хлебъ“ На прѣвокеанскитѣ народи се пада: Съеди-

нежитъ държави на 1 глава 1'61 тона ржжъ за год., Канада 1'56 тона на глава годишно, Франция 1'23, Белгия 1'09, Швейцария 1'08, Англия 1'077, Германия 1'00, Норвегия 0'97, съвше Швеция 0'95, Испания 0'85, Австрия 0'82, Холандия 0'81, Русия 0'72, Италия само 0'56, Португалия както въ всѣко отношение стои назадь и тукъ е, гдѣто се пада на челоуѣкъ годишно хлѣбъ само 0'52 тона.

Отъ тѣзи цифри може да се извади заключение, че всички народи при които на глава се пада нагорѣ отъ 0'95 тона ржжъ годишно сж богати, а оиѣзи на които се пада изъ подъ 0'8 сж бѣдни — гладни народи.

Прѣдъ лицето на друго зло.

Като е вѣрно, че за да се получи богата жътва, трѣбва прѣди всичко да се избере и посѣе най-доброто сѣме, защото плодородието не зависи само отъ силата и обработката на почвата, а и отъ това съ какво сѣме се засѣва тѣ; като е фактъ вече, че колкото едно зърно е по-едро, толкова е и по-тежко, а слѣдователно и ще има толкова по-вече запасни хранителни материя за живота на бѣдещето растение прѣзъ пѣрвитѣ дни; като се знае, че каквато е крушката такава е и опашката, каквито сж родители, такива сж и потомци, че отъ лоши производители ще сж лоши и приплоди, та за това и ще би трѣбало, винаги да се взема сѣме за посѣвъ отъ такава нива, която е най-силна и слѣдователно дала най-добъръ приходъ и която е прибрана на врѣме и чисто и че само доброто сѣме може да ни даде гаранция че растенията, които ще поникнатъ отъ него ще могатъ да се противопоставятъ по-вече противъ каквито и да било атмосферни влияния, а сжщо и по-бърже ще успѣватъ и малко ще могатъ да страдатъ отъ многото земледѣл. неприятели: инсекти и др. Като е истина че при еднакво сѣме т. е. еднакви зърна еднакво ще бѣде никненieto и развитието на растенията и слѣдъ това едноврѣмена и равномерна жътва; като е така че за посѣвъ сѣмето винаги трѣбва да бѣде здраво, защото ако е не здраво и кълнителността му поврѣдена, не може да се очаква добръ приходъ и че мухлясало, свито и съ лоша боя сѣме не е добро за посѣвъ и слѣдователно за посѣвъ трѣбва да се избира сѣме еднакво едро, пълно, съ нормална боя, лъскаво, здраво и безъ всѣкакъвъ мирисъ; като има и другото важно условие че за качеството на сѣмето влияе и неговата чистота, защото

отъ нечисто сѣме сѣдобитѣ винаги страдатъ и даватъ по-бѣдни жѣтви и то за туй че за смѣтка на културното растение се развиватъ плевелитѣ, които отнематъ: светлината, храната и въздухътъ имъ. Като е знайно че, «който сѣе буренъ, той ще жѣне и буренъ», та слѣдователно има нужда прѣди да се започне сѣидбата да сортира сѣмето си като го прѣкара прѣзъ траеръ; като е доказано сжщо така, че едно растение, каквото и да би било то, съ течение на дълги години като се сѣе отъ единъ и сжщъ земледѣлецъ на една и сжща мѣстность, то измѣнява своитѣ качества и много пати то почти се изрождава, та е добръ такъвъ земледѣлецъ, прѣзъ течение на нѣколко врѣме да промѣнява съ другитѣ такъвъ отъ друго село който сѣе и жѣне при по-други условия.

Нека да видимъ спазихме ли ний тази година тѣзи толкова важни условия за бѣдещата реколта и какво ни прѣдстои за слѣдующата година. Нека поне на калемъ да смѣтнемъ и се вгледаме въ лицето на бѣдещето зло.

Прѣди всичко ний не спазихме пѣрвото условие, че трѣба да се избере най-добро сѣме, защото плодородието не зависи само отъ силата на почвата, както се каза по-горѣ, но и отъ качеството на сѣмето и слѣдователно не сме сега сигуръ, че като сме си приготвили толкова добръ нивитѣ за посѣвъ ще трѣбва да очакваме богата жътва; сетнѣ, по нѣмане пакъ, не засѣхме ний по-едро и тежко зърно, въ което има по-вече запасни хранителни материя за живота на бѣдещето растение и слѣдователно не спазихме условиято «каквито родители, такива и дѣцата», та за туй бѣдещитѣ растения отъ нашия посѣвъ нѣматъ онази сила за борба съ атмосфернитѣ влияния, не ще могатъ да растатъ бърже и често ще ги нападнатъ и значително поврѣждатъ насѣкомитѣ. Не посѣхме ний еднакви зърна, а сжщо и чисти и не ще можемъ да очакваме никаква равномерность нито при никненieto, нито при зрението и жѣтвата, а ще жѣнемъ може би само плодътъ отъ буренивитѣ зърна, които ний прѣскаме наравно съ сѣмето. И най сетне не спазихме и най-важното условие да посѣемъ здраво сѣме съ неповрѣдена кълнителность, а напълнихме угаритѣ съ най-нездраво и праздно сѣме, въ което е съмнителна и кълнителность и запасъ отъ хранителни материя, необходими за

пѣрвия животъ на младитѣ бѣдещи растения.

И защо това? Дали ний не си отбираме до толкова отъ занаята, та работимъ така на произволъ и очакваме само отъ провидението? Дали най сетне сме станали толкова сѣбобролюбци, та продаваме хубавото, а сѣемъ калпавото отъ тамахкерлъкъ за злато? Не. У насъ тази година нѣма никакво сѣме, ни добро ни лошо.

Пролѣтъта макаръ и да общаваше такава богата жѣтва, макаръ и се имаше такава надежда за бекетъ, за които се заклаха хиляди невинници; макаръ и да се повтори турското врѣме, съ най-голѣмото си величие, въ Тръстеникъ, Дуранъ Кулакъ и т. н. за този бекетъ; макаръ и да се ласкаеше и правителството съ надѣждата че ще вземе много пари тази година отъ земледѣлцитѣ та ще заплати борчовитѣ на голѣмцитѣ; то не излѣзе нищо. Само си останаха много дѣчица сирачета, много ниви никакъ не орани и копани, много не наврѣме прибрани и хиляди и милиони нещастници, които сж отварили очитѣ на земледѣлцитѣ и осжждали десѣтка, оставени безъ здраве.

Сѣ за това не можахме и ний, отъ този адски десѣтъкъ, да спазимъ нито едно условие за избора на сѣмето, защото всичко което получихме бѣше еднакво и за нищо негодно. Бързай, тичай, лази по очи цѣли години та като дойде редътъ да приберешъ кървавия си трудъ отъ полето и да го запазишъ отъ поврѣда, че и тогава да не може да си пълновластникъ на своето. Гладувахме цѣла зима и пролѣтъ, ядохме каквото завърнемъ и живѣхме само съ надѣждата че когато дойде жѣтва ще ожѣнемъ и овършемъ чисто и тогава ще ядемъ и ний бѣлъ хлѣбъ, а то и това не стана. Доказахме врѣмето, пожняхме пѣкъ не можемъ да си овършемъ. Ужъ е нашо пѣкъ ако овършемъ 30 снопа ячмийкъ за да се поправи хармана, не можемъ подиръ да овършемъ пшеница и да нахранимъ сѣмейството си прѣзъ онова работно врѣме съ бѣлъ хлѣбъ. Ужъ сме го рабвали пакъ сега не смѣемъ да го похванемъ, а чакаме да мине лѣтото и го унищожи бурята, до като най-сетнѣ останемъ съ праздни рѣцѣ. Колкото го бѣ далъ Господъ и него загубихме. Прѣди да стане дългото четене на снопе и повтаряне на хармани до като се вземе по-вече десѣтъкъ, който можѣ да

си овърше и смѣли не можеше да се нахвали че зърното било горѣ-долу добро и хлѣбътъ ставалъ добръ, а слѣдъ като го писаха и смѣтаха и ний чакахме съ седмици, та дойдоха пороини дѣждове и умокриха всичко, та ни отворихъ нова работа да сушимъ и воимъ, дойдохме до край че и това което бѣхме пожняли не е нашо. Зехме да вършемъ, а то мокро и не се върше, а да го сушимъ не иде защото Септември започва и врѣмето се изминава. Зехме да мѣримъ слѣдъ хармана, а то нищо не излиза. И като постоятъ мокро, защото врѣмето не позволяваше да се суши, взе да се чува че житото се изяло. Всѣкой се стрѣсна по нѣма що. Земи нѣколко сѣмки въ рѣка и цомъ ги прѣгледашъ всички праздни. Бубулечкитѣ го изѣли и толкосъ. Не се мели и не става на хлѣбъ. А за сѣме? За юшуръ? — нѣма що. Посѣхме ний онова кухо и изедено жито, и ще чакаме, дано. Но горчивата истина ще ни изненада на пролѣтъ, когато видимъ само буренъ изъ нивитѣ си, които при това и отъ страхъ на войната прибрвахме и засѣхме въ сушата. Ще се увѣримъ излишенъ пѣтъ, че каквото се сѣе такава се жѣне, но какво да се прави нали се въведе юшуръ да се плати борча на България! На кого да се плачемъ и кого да молимъ? Господъ високо, царъ далеко. Гладътъ още отъ сега прѣскочи прагътъ, а юшуръ още не сме дали. Пѣкъ го и неприематъ че не се срѣщалъ съ она въ контролорскитѣ торбички и ще трѣбва да купимъ (съ какво?) другъ. А какво ще жѣнемъ и какво ще вземемъ до година като сме сѣли такъвъ сѣме? Не ще е добръ за земледѣлцитѣ никога, за него злото влачи слѣдъ себе си друго по-зло.

с. Топчий.

Кючукъ-Георги.

Извѣщение.

ЗЕМЛЕДЪЛЧЕСКО-МЕТЕОРОЛОГИЧЕСКИ БЮЛЕТЕНЪ

за периода отъ 19 декември 1900 год. до 18 януарий 1901 год.

(по старъ стилъ)

Снѣгъ и снѣженъ покривъ. Добъръ снѣгъ начена да вали на много мѣста вече срѣщу 19 декември, а слѣдъ единъ-два дена той успѣ да стане повсемѣстенъ и да покрие цѣлото княжество безъ исклучение съ достатъчно дебелъ снѣженъ покривъ, който, като се модновяваше чакъ дождѣ 5 януарий отъ паданieto на новъ снѣгъ, можа на повечето мѣста да трае до 16 януарий, а по нѣкѣждѣ (Козлудуй, Русе, Тутраканъ, Силистра, Кемалиаръ, Попово, Османъ-Пазаръ, Шуменъ, Прѣславъ, Акъдѣиларъ, Ямболъ, Нова-Загора, Казанлъкъ, Кало-

ПОДЛИСТНИКЪ.

Земледѣлското сдружаване.

(Продължение)

Опрѣделение на дружественната година.

Правението на биланса.

§ 46. Дружественната година съвпада съ календарната. Пѣрвата дружественна година свършва на 31-й декември, макаръ, че, може би, да не е починала отъ 1 януарий.

Слѣдъ свършването на всѣка друж. година, трѣбва да се направи равностѣтка. Тя трѣбва да съдържа:

1. Активитѣ:

- а) готовитѣ пари въ касата въ края на годината,
- б) стойността на цѣннитѣ книжа,
- в) цѣната на недвижимитѣ имоти, (слѣдъ спаданieto на амортизацията,
- г) " движимитѣ " " "
- д) стойността на влоговетѣ
- е) заетитѣ суми, (тѣзи които не можѣтъ да се взематъ, трѣбва да се изсвѣрлятъ).
- ж) нѣкоя загуба споредъ минжогодишния билансъ.

2. Пасивитѣ:

- а) остатѣтъ отъ наетитѣ пари въ края на годината,
- б) различнитѣ видове дружественни разходи,
- в) вносветѣ на членоветѣ,
- г) цѣннитѣ книжа слѣдъ състоянието имъ подаръ 31 декември, ако стойността имъ е по малко отъ номиналната стойность,
- д) резервния фондъ.

Изѣштѣтъ отъ активитѣ въ сравнение съ пасивитѣ образува печалбата на дру-

жеството, а изѣштѣтъ на пасива въ сравнение съ актива — загубата на дружеството.

Употрѣблението на печалбата.

§ 47. Печалбитѣ на дружеството, които произтичатъ отъ разнитѣ му операции се притурятъ изцѣло къмъ резервния фондъ, за да се образува единъ основенъ фондъ. Той има за цѣлъ: отъ една страна да служи за покриванieto загубитѣ на дружеството, отъ друга страна, дружеството да се освободи отъ чужди капитали, както и най послѣ да послужи за направата на общеполезни нѣща, които подобряватъ стопанскитѣ обстоятелства на членоветѣ. Събиранieto трѣбва да се продължава до тогава, когато фондътъ достигне една такава сума, която достига на друж. като стопански капиталъ. Отъ тогава могатъ лихвитѣ отъ капитала да се притурятъ къмъ фонда, или пѣкъ да послужатъ за направата на общеполезни нѣща въ околността на дружеството, съ цѣлъ да се ползватъ членоветѣ, това става само слѣдъ рѣшението на главното събрание. Слѣдъ като фонда достигне желаемата се сума, онази частъ отъ печалбитѣ, която го образуваше, може да се употребява за общеполезни цѣли.

Дружеството има на расположението си образувания основенъ фондъ, до като то сжествува. Членоветѣ нѣматъ частно никаква частъ въ него и неможѣтъ да изискватъ раздѣленieto му. При растурианieto на друж., образувания основенъ фондъ се внася въ центри. земледѣл. каса (ако има такава) или въ нѣкое друго кредитно учреждение и лихвитѣ, които се получаватъ се притурятъ къмъ капитала до тогава, до като се основе едно ново дружество въ околността, на което уставътъ по всячко съв-

пада съ настоящия. Събрания капиталъ се дава на това дружество, или пѣкъ, ако сѣме образували по вече такива друж., то той ще се раздѣли по равно между всичкитѣ.

Въ случай на несъстоятелность на дружеството трѣбва отъ запасния фондъ да се вземе и да се плати на заемодатцитѣ, а ако фонда недостигне, тогава се взематъ членскитѣ вноски за тая цѣлъ или всѣки единъ членъ съразмерно, съгласно съ настоящия уставъ, е длъженъ да плати една частъ за доиспашанieto на дългътъ.

VI Общи распорѣждения.

§ 48. Всичкитѣ обявления трѣбва да се обнародватъ отъ друж. фондъ (или кѣдѣто се опрѣдѣли). Когато обявленията се отнасятъ за нѣкакви юридически разяснение, тогава тѣ се подписватъ съгласно § 19 отъ уставътъ, а за всичкитѣ други случаи само отъ прѣдсѣдателя на дружеството.

§ 49. Ревезиранieto става отъ инспектора по дружествата или землед. каси. Той има право да прѣглежда всичкитѣ книги на друж., каса, книжнитѣ пари и въобще всичко по работитѣ на дружеството.

Измѣнение и допълнение на устава.

§ 50. Едно промѣнение въ прѣдмета на прѣдприятието, както и увеличение на вносветѣ, може да разрѣши главното събрание, когато има болшинство, състоящо отъ $\frac{3}{4}$ отъ прихѣтствующитѣ членове. Въ другитѣ точки уставътъ може да се промѣни или допълни отъ главното събрание при слѣдующитѣ съображения:

а) съ исклучение на случаитѣ указани въ б), главното събрание може да рѣши върху изѣнението на устава, когато по-вече

отъ половината членове, които иматъ право на гласоподаване, присѣтвуватъ. Не събере ли се пѣрвото съ горната цѣлъ повикано събрание, то трѣбва да се свика, при което цомъ присѣтвуватъ най малко три члена, може да се вземе рѣшение. Последното трѣбва непрѣменно да се каже въ поканата. Едно рѣшение има обаче само тогава сила, когато по вече отъ половината отъ присѣтвующитѣ членове сж гласували за него,

б) Промѣнението на уводното прѣдложение къмъ § 15 върху безплатното служение на настоятелството или контролната комисиия, на § 47 върху употрѣблението на печалбитѣ, опрѣдѣленията на настоящия § 50 точка б) или § 51 относително растурианieto и отхвърлянето на настоящия уставъ и въвежданието на новъ, както и най послѣ прѣобрѣщанieto на друж. въ другъ видъ дружество, може да стане само когато въ главното събрание гласуватъ всичкитѣ членове за това.

Растурианieto и ликвидирание на дружеството.

§ 51. Растурианieto на дружеството може да стане, когато числото на членоветѣ, които сж се намирали въ свиканото събрание и гласуватъ противъ растурианieto не сж сж по вече отъ $\frac{1}{4}$ отъ дошлитѣ членове и не по малко отъ 7. По никакъвъ начинъ не може да се растури дружеството до гдѣто не се испълни поне горното число, а членоветѣ, които искатъ можѣтъ да напустѣятъ.

Обявлението за растурианieto на дружеството и ликвидиранието, става споредъ прѣдписанията на търговския законъ.

феръ, Пловдивъ, Батакъ, Ихтиманъ, Пирдошъ, Самоковъ, Трънъ, Бръзникъ, Босилоградъ и пр.) да се удържи и съвѣдъ истинността на отчетния периодъ. Въ Силистра, Нови-Пазаръ и на други мѣста, особено въ северозападната частъ на княжеството, дебелината на сѣвѣния покривъ е била на 70 сантиметра нагоръ; въ София дебелината му на първия денъ (20 декемврий) бѣше около 13 см., на 25 декемврий достигна около 25 (максимумъ), а въ послѣдния денъ (16 януарий) намалѣ сугринѣта до 7 см., и конечно се изгуби прѣзъ деия. Стоялението на сѣвѣга, което бѣше начеало постѣпено още отъ вѣдъ 10 януарий изведнѣжъ се усили отъ 15 сѣвѣния мѣсець, когато нѣзнаха да духатъ топли южни вѣтровѣ. Значително придвижано на рѣки отъ стояване то на сѣвѣга почти никѣдъ не е имало.

Вѣтърътъ. Прѣзъ отчетния периодъ сѣ прѣобладавали вѣтровѣ повечето откъмъ западна и северозападна страна. Числото на дѣнитъ сѣ силни или много силни вѣтровѣ не е особено голѣмо. По бурни сравнително, сѣ били дѣнитъ 10—23 декемврий, 1, 4, 16—18 януарий. Прѣзъ послѣднитъ дни на периода задухаха топли вѣтровѣ откъмъ южна страна и почти всеѣдѣ стоиха сѣвѣга. Поврѣди отъ бури не е имало никѣдъ.

Врѣмето изобито и състоянието на посѣвѣтъ. Земледѣлцитъ не можеха да си желаятъ врѣме по-благоприятно отъ врѣмето прѣзъ отчетния периодъ (19 декемврий 1900 год. до 18 януарий 1901 год.); то дойде почти напълно да прѣмѣне възможнитъ лоши послѣдствия отъ есното засѣване на есеннитъ посѣви и всеѣдѣ зарадва вѣщанъ, като вѣдѣхъ голѣма надежда за плодородна година. Низката температура, каквато нѣколко години по редъ не бѣше имали и която слѣдъ продължително благо врѣме прѣзъ есента почти внезапно и повсемѣстно настѣпи въ страната въ самото начало на периода, намѣри полѣтата покрити съ сѣвѣженъ покривъ прѣдоставяше почти всеѣдѣ да заварди посѣвитъ отъ измръзване. Само тукъ-тамъ въ Варненската и въ други нѣколко околнѣ сѣ станали съвършено незначителни измръзвания по високитъ мѣста, гдѣто чести и буйни вѣтровѣ сѣ могли да отвѣятъ сѣвѣга. На много мѣста сѣвѣжниятъ покривъ се е оказалъ и съ това особено полезенъ, че е спасилъ отъ загиване къснопосѣтитъ посѣви въ суха почва: въ Видинска, Провадийска, Къзлѣгашко, и пр. нѣкѣнето на къснитъ жита и ечемичи успѣшно станало подъ самата сѣвѣжна покривка. Когато къмъ края на периода отъ дѣйствието на топлитъ южни вѣтровѣ сѣвѣгъ на повечето мѣста се стопи, температурата на въздуха остана всеѣдѣ толкова висока, щото нигдѣ не сѣ случили нито най-слаби поврѣди отъ сухотравница, а напротивъ всичкитъ есенни посѣви всеѣдѣ останаха добръ завардени и въ най-удовлетворително състояние. Отъ бури и наводнения никѣдъ не е имало никакви щети. Въ Кюстендилско на доста мѣста измръзнали миналогодишнитъ млади клончета на прасквитъ, варзалиятъ, черешитъ и вишнитъ.

Доминиращитъ добитѣкъ. И едриятъ и дребниятъ добитѣкъ е прѣкаралъ добръ прѣзъ този периодъ; той поради падналитъ сѣвѣгове е билъ храненъ почти исклучително на ясли. Храна всеѣдѣ е имало достатъчно, а ако добитѣкътъ тукъ-тамъ е поотслабналъ, причината на това е недоброто му гледане. Болѣсти е имало само въ ограниченъ размѣръ. *Шарка* по овцетъ е била констатирана въ околнѣтъ: Берковска, Бѣло-Слатинска, Орѣховска, Плевенска, Луковитска, Никополска, Тетевенска, Търновска, Кесаревска, Дръновска, Пловдивска и Софийска. *Краста* по овцитъ е продължавала още въ Бѣлоградска, Разградска, Ески-Джумайска и Османъ-Пазарска околнѣ, а появила се въ Ломска, Горно Орѣховска, Търновска (гдѣто постѣпно намалявала), Куртбунарска, Шуменска, Прѣславска, Провадийска, Варненска, Старо-Загорска, Пловдивска, Пазарджикска, Панагюрска, Пещерска, Ихтиманска, Златишка и Искрешка. По говедата е имало краста въ Плевенска и Орѣховска околнѣ, а по конѣтъ—въ Чепеларско. *Примѣнитъ отокъ* пакъ се е по-явилъ въ Поповска околнѣ, а *метилъ* по овцетъ е имало въ Тревненско, въ с. Гарвалъ (Габровско) и особено силно въ селата Радомирци и Червени-Брегъ (Луковитска околнѣ), гдѣто заплашвалъ да унищожи всичкитъ овце. Нѣкой отъ кончетата въ Кабиюкъ сѣ страдали въ лека форма отъ *мигъ* (adenitis equorum), но скоро одравѣли. *Бъсъ* билъ забѣлѣзанъ въ Бързевско, Силистра, Котелъ, Пазарджикъ и Самоковъ.

Язненето. Отъ слѣдующитъ околнѣски центровѣ съобщаватъ, че язненето било вече почнало въ течението или къмъ края на отчетния периодъ: Луковитъ, Севлиево, Търново, Русе, Кесарево Попово, Аккадѣларъ, Силистра, Куртбунаръ, Провадия, Ан-

хияло, (каракачанскитъ овци), Бургавъ, Кавалий Хасково, Чирпанъ, Пловдивъ, Перущица, Пазарджикъ, Ихтиманъ, София Царибродъ, Радомиръ, Дупница. Отъ Харманлий, както и въ Самоковско, се оплакватъ, че доста овци, а особено кози, се изяловили отъ скръжа.

ХРОНИКА.

Получихме подробно описание за избора станалъ въ Н. Пазарската околнѣ, където нашия кандидатъ г. Колю Малевъ е пропадналъ само съ 24 гласа отъ листата на правителството. По нѣмание на мѣсто да помѣстимъ цѣлото описание, ние ще направимъ само извлѣчение изъ него. Листата на нашата организация бѣше г. Колю Малевъ, окол. прѣдседателъ и Юмеръ Исуповъ. Послѣдний повикавъ въ полицията и запламенъ се отказалъ отъ първий като се присѣдинилъ къмъ правителственната листа, състояща отъ Д-ръ Владигорова и сѣщия, които за да се усигори растурени сѣ били много кметства въ турскитъ села отъ нарочно за това испратенъ пом. околнѣски началникъ Кюрѣ Сюлеманъ. Агитациитъ срѣщу г. Малевъ сѣ били толкова много, щото външниятъ наблюдателъ би дошелъ до погнусяване. Измѣнници на съюза имало и тамъ, а именно Коце П. Стефановъ, прѣдседателъ на Сенебирската земледѣлска дружба, когото три дни по на-прѣдъ направилъ прѣдседателъ на тричленната общинска комисиия, Герчо Ванковъ дѣловодителъ на дружбата въ Кюлевца и прочутия Тони Радевъ, делегатъ въ II конгресъ отъ Каспичанъ. Въ това число нѣка прибавимъ и М. Кирацовъ, свършилъ земледѣлско училище, който игралъ една твърдѣ недостойна роля противъ нашата организация и нашия кандидатъ и по когото ние ще се повѣримъ. И при всичка тази ужасна агитация отъ правителствени мекерета, нашата листа въ Н. Пазарска околнѣ е пропаднала само съ 24 гласа — по малко отъ правителственната. Независимо на такава побѣда! Ще видимъ вторий пѣтъ.

Изборитъ въ гр. Никополъ сѣ били единъ отъ най-чудовищнитъ по насилията си отъ какъ България съществува. Тамъ както е извѣстно ние имаме листа състояща отъ г. г. Атанасъ Блажевъ, околнѣски прѣдседателъ и Гърковъ земледѣлецъ отъ с. Бръстѣ. Въ правителственната листа вли-зае: г. Мариновъ, народникъ и г. Мандиковъ стабилностъ отъ незапомнени врѣмена. Имаше и друга една листа — на Цанковитъ, но тя за благоврѣменно била оттеглена, щомъ се е видѣло, че земледѣлцитъ не желаятъ никакви партийни листи. Въ денѣтъ на изборитъ, въ всичкитъ селски секции избора е вървѣлъ тихо и мирно безъ никакън инцидентъ. Въ гр. Никополъ обаче, работата била друга. Тукъ когато сѣ дошли 1500 до 2000 избиратели отъ селата, причислени къмъ градската секция, посрѣща ги единъ стражаръ, показва избирателитъ да си оставятъ сопитъ, защото избора билъ свободенъ и повежда ги за избора. Но още не дошли до секцията, навърхиятъ се отъ разни кѣ-щия една организирани състояща само отъ турци шайка върху беззащитнитъ земледѣлци. Захваща се една ужасна схватка и бой. На мѣстото оставятъ 50 души бити земледѣлци, между които и 5 души на смъртъ. Виковетъ на шайката „врунъ бу гяурларъ, тутунъ шу думузаръ“ проглушили цѣлий градъ, въ когото всеѣка жива душа се непокрила въ миши дупки. Паниката и вико-ветъ на беззащитнитъ сѣ били потрѣсающи. Очевидецъ ни разсправя ужасни. Земледѣлцитъ бити се оттегляватъ вънъ отъ града изпращатъ една депутация отъ трима да иска медицинска помощъ за раненитъ. Полицията вмѣсто помощъ, зима и арестува депутацията. Врѣмето било кѣсо и критическо. Едно малко неблагоприятно нѣ могло да доведе цѣлий този народъ и срине цѣлий градъ Никополъ и всичко да бѣде хвърлено въ Дунава. За щастие обаче благоразумието надвило, и това прави голѣма честъ на нашитъ земледѣлци; тѣ рѣшаватъ и се оттеглятъ мирно и тихо по селата. И при все това нашитъ кандидати спечелиха избора а правителственната листа пропаднала позорно! И чудното е, че въ градската секция не е имало ни единъ войникъ, когато по селскитъ секции е имало по цѣла рота. И това било „абсолютно свободни избори“. Съжеляваме, че поради невъзможностъ не можемъ да дадемъ мѣсто на всичкитъ дописки, които сме получили отъ Никополъ по тѣзи скандализни и чудовищни „свободни“ избори.

Неразберьошъ. Бѣхме получили отъ Панагюрище една телеграма отъ г. Ив. Бобековъ, съ която ни се явяваше че той не билъ ни Цанковитъ ни народникъ, а земледѣлецъ. По поводъ на тази телеграма ние турихме г. Бобекова въ списѣка на избранитъ наши народни прѣдставители.

Сега, обаче, получаваме отъ сѣщия г. Иванъ Бобековъ телеграма, съ която явява, че първата телеграма подадена отъ негово име била лъжовна. Все по това получаваме отъ Панагюрската земледѣлска дружба едно дълго объяснение, съ което, като потвърждава послѣдната телеграма на г. Бобекова, явява, че първата била дадена поедна игра отъ тамошнитъ окол. началникъ ведно съ г. Георги Дѣвевъ, членъ отъ комитѣта на съюза, които имали всичкий интересъ да подиграятъ г. Бобекова и да турятъ въ заблуждение нашата редакция. Явяваме на всички да знаятъ, че г. Бобековъ е истритъ отъ нашия списѣкъ и че подобни игри не правятъ никому честъ, както не прави честъ и на тамошната дружба да си позволява и да черни, тогоязъ или сногоязъ. Ние желаемъ щото нашитъ дружби върни на своята хубава задача, да бѣдатъ глѣзда на сговоръ, миръ и полѣзна работа, а не глѣзда на партийни интереси и раздори. Отъ такива раздори България е дошла до това дереже, щото да не можешъ да имашъ нищо полѣзно въ тази нещастна страна. Работа, работа господа, полѣзна работа се иска отъ насъ!

Получената телеграма отъ г. Ив. Бобековъ въ същностъ е върна, но той г. Бобековъ не е избраникъ, а е земледѣлецъ.

ДОПИСКА

Господинъ Редакторе,

На 19 т. м. тукашнитъ селяни бѣха призовани да откаратъ десятѣка на станцията „Червентъ брѣтъ“. Както знаете, селянитъ чувствуватъ тежестъта на този данѣкъ, даже и тогава, когато той се взема отъ тѣхъ справедливо, или по добръ да се изразя по законенъ редъ: по ето що стана въ наше село.

Прѣзъ настоящата година житото тукъ не стана хубаво. Всички селяни се оплакватъ, че житото съдържа на мѣстѣ наполовинъ, намѣстѣ и повече отъ наполовинъ къклица — черни зрънца. Че това е така, може да се види отъ номуето, което се намира въ общината. — Прѣди още селянитъ да отдѣлятъ десятѣка, тѣмъ се съобщилъ отъ кмета, че тѣ трѣбва да отдѣлятъ за десятѣкъ чисто, цилиндрено жито. И на другия денъ горкитъ тичатъ да цилиндрятъ житото, като заплашатъ, разбира се, за цилиндрението извѣстна сума.

И тѣй нашитъ селяни изплатиха десятѣка си не съ такова жито, каквото сѣ добили, каквото се е родило, а чисто безъ къклица. Но това десятѣкъ ли е, Г-не редакторе? Ако половината е къклица и той отдѣли само житото, чистото зѣрно, не плаща ли той повече отъ 10%? Това справедливо ли е? Защо тогава се сиема номуето? Не е ли правото, да плати всеѣки такова, каквото е овършалъ?

Кметѣтъ казва, че на търговеца трѣбвало да се даде чисто, хубаво жито. Ами че търговеца, когато го е купувалъ, нали е гледалъ номуето, което наполовинъ е къклица? — Чий интересъ е вищичавалъ кмета?

Като Ви съобщавамъ горното, моля Ви, Господине редакторе, да обърнете внимание отъ чрѣзъ в. „Земледѣлска Защита“, когото трѣбва, за да се разслѣдва тая афера и да се попита кмета, който трѣбва да защитава интереситъ на общината, на селянитъ, защо е искалъ отъ населението чисто, цилиндрено жито, а не такова, каквото тѣ сѣ изработили, каквото е номуето.

с. Габрѣ (Бѣлослатинско), 22/XII 1900 г.
Н. Николовъ.

ПРОТОКОЛЪ.

С. Семетъ, Добричка околнѣ, днесъ на 18 Декемврий 1900 год. долоподписанитъ земледѣлци отъ с. Семетъ, събрали въ училищното помѣщение съгласихме се, слѣдъ като взехме прѣдъ видъ окаяното положение на земледѣлцитъ въ сегашно врѣме, да съставимъ земледѣлска дружба и да се присѣдимъ къмъ земледѣлския съюзъ въ България да работимъ заедно съ него, за искриване земледѣлца отъ туй окаяно положение.

Избрахми си бюро, което да води дѣлата на дружбата и да се съюшава съ комитѣта, състоящи се отъ слѣдующитъ лица:

Прѣдседателъ: Иванъ Райновъ.

Дѣловодителъ: М. Недевъ.

Членове: Иванъ Райковъ, Георги Къдревъ, Никола Ивановъ, Тодоръ Стоевъ, Ж. Станевъ, Петръ Димлевъ, Ибраимъ Мехмедовъ, Димитръ Павловъ.

Б. Р. Настоящия протоколъ билъ испратенъ намъ още прѣзъ м. мѣсець по нароченъ човѣкъ, обаче този нароченъ човѣкъ, подмаменъ отъ адвоката Д. Станевски въ гр. Добричъ, причаилъ земледѣлска въ демократическо бюро и испратилъ протокола за публикуване въ в. „Н. Сила“ въ гр. Варна. Нашитъ крайни съжаления за тѣзи недостойни игри.

Ново основани землед. дружби.

Въ с. Бей Мале, Бургаска околнѣ на 18 Януарий т. г. се основала нова дружба съ съставъ: прѣдседателъ Д. Вълковъ, подпрѣдседателъ Д. Ив. Схбевъ, дѣловодителъ-касиреръ: Ив. П. Стефановъ и два съвѣтници: Иванъ Пошъ Йовковъ и Б. Узуновъ. Дружбата за сега брои 66 членъ и се присѣдинява къмъ съюза.

Въ с. Козаръ-Бѣлене, Свищовска околнѣ, селянитъ на 28 Декемврий т. г. съставили земледѣлска дружба, съ съставъ: прѣдседателъ: свѣщенникъ Юр. Х. Христовъ, касиреръ К. В. Пѣвѣвъ и секретаръ Тома Кръстевъ. Дружбата брои 35 члена.

Понеже помѣната дружба не се е обрзала съ съюзнии уставъ, то умоляваме да си избере и двама съвѣтници (чл. 21).

Въ с. Слатина, Никополска околнѣ, дружбата въ засѣданието си на 3 Февруарий т. г. е прѣизбрала настоятелството съ съставъ: прѣдседателъ Русо Тончевъ, подпрѣдседателъ Тути Глигоровъ, секретаръ Върбанъ Андрѣевъ и трима съвѣтници: Тито Симеоновъ, Найдѣвъ Илиевъ и П. Кръстевъ. Дружбата брои 84 члена.

КАКВО СТАВА ИЗЪ ЧУЖБИНА?

Китай. Положението въ Китай влошава. Прѣдполага се че работитъ тамъ ще се избистратъ съ пукване на пролѣтъ. Валдерзее е далъ ултиматумъ на царицата.

Германия. Приятелството на Германския императоръ съ Англия се осажда тѣмъ остро отъ Германската преса — нѣмъ което поставя Германия въ много неприятно положение.

Франция. Забѣлѣжително е, че Франция въ послѣдно врѣме, се забѣлѣва едно силно настроение къмъ сгруппироване на разни видове сдружавания, които своитъ капиталы поддържатъ лѣтующи утели по разни вѣ клонове отъ селското сѣиство, отварятъ испитателни станции, бораторий и др. учреждения за подобряване и покровителствование на земледѣлието, пдйнарѣговто, овошарѣтовто, ловарѣтовто и др.

Австро-Унгария. Чехитъ и Немцитъ въ Австро-Унгарската камара сѣ сѣ добили пакъ за коситъ и създаватъ по-явни неприятности на стария Императоръ Францъ Иосифъ.

Италия. Както изглежда Италицитъ сѣ наклонили да напуснатъ подиритъ на тройния съюзъ отъ която подириска сѣ имали никаква полза, а да държатъ Франция.

Испания. Въ Испания се приготвя революция, която се намира въ вѣ глѣдѣния си кипѣжъ между селското население.

Индия. Чумата въ тази страна вѣ все по голѣми размѣри. Прѣзъ послѣднитъ недѣли сѣ умрѣли 2000 души, отъ които 922-ма отъ чума.

Нова политическа брошури.

Помолени сме отъ редакцията на книжици „Справедливостъ“, г. Стара-Загора, да съобщимъ, е излѣзла тия дни новата брошури: „Шареното Народно Събрание и трѣбва ли то да се растурѣ“. Цѣната ѣ е само 15 ст. Парѣжитъ се отпраща до Д. Драгиевъ, въ г. Ст. Загора.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДБЕНИТЪ ПРИСТАВЪ.

№ 914

Извѣствамъ на интересующитъ че имота означенъ въ обявлението № 9870 отъ 9 Септемврий т. г. публикуванъ въ вѣстникъ „Самосъзнаніе“ брой 12, принадлежащи на длѣжнъ Христо Диновъ отъ с. Бръстове продажбата не стана по невяката копувачи, то на основание чл. 10 отъ Гражданското Сѣдопроизводство се произведе втора публична продажба отъ 24 Февруарий до 24 Мартъ 1901 до 5 часа послѣ обѣдъ въ канцелярията ми въ гр. Плевенъ.

Наддаването ще почне отъ ната която даде първия копувачъ.

Желаящитъ да наддадѣтъ могатъ да се явятъ прѣзъ означения по срокъ въ всичкитъ присѣственни дни и часове, като се съобразятъ съ чл. 1017 отъ Гражданското Сѣдопроизводство.

г. Плевенъ 10/II 1901 г. Дѣло № 41 1901
Сѣдебенъ приставъ: П. Георгиевъ

Отговоренъ редакторъ: Я. Ст. Забужовъ.

Печатница на Димитровъ и Игнатиевъ — Плевенъ